

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/231/2018
Identifikačné číslo spisu:	6610207967
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6610207967.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. A., bývajúcej v T., zastúpenej BAKO JANČIAR LEVRINC - advokáti s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom vo Zvolene, J. Kozáčka 13, proti žalovanému W. I., bývajúcemu v J., zastúpenému ÚRBÁNI & Partners s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 17, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 12 C 92/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. októbra 2015 sp. zn. 14 Co 576/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. februára 2014 č. k. 12 C 92/2010-876 v prvom výroku zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k nehnuteľnostiam, a to k rodinnému domu so súp. č. 141, nachádzajúceho sa v katastrálnom území D., Obec D., okres T. na parc. č. 403/5, zapísaný na LV č. XXX Okresného úradu T., Katastrálny odbor a dvojgaráži so súp. č. 141, nachádzajúcej sa v katastrálnom území D., Obec D., okres Lučenec na parc. č. 403/6, zapísanej na LV č. XXX Okresného úradu T., Katastrálny odbor. V druhom výroku zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k 1/ oplateniu k rodinnému domu so súp. č. 141, na pozemkoch parcele číslo KNC 403/3, 403/4, 403/5, 403/6 zapísaných na LV č. XXX, katastrálne územie D., 2/ spevneným plochám pozostávajúcich z komunikácií pre vozidlá, z chodníkov pre peších, plochy terasy a plochy pred vstupnými schodmi, umiestnené na pozemku parcela KNC číslo 403/3 a 403/4 zapísané na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D., 3/ vodomernej šachte na parcele číslo KNC 403/3, zapísaná na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D., 4/ drobnej stavbe - altánok, samostatne stojaci objekt na parcele číslo KNC 403/3, zapísaná na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D., 5/ drobnej stavbe - sklad (hospodárska budova), samostatne stojaci objekt na parcele číslo KNC 403/3, zapísaná na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D., 6/ drobnej stavbe - sauna, samostatne stojaci objekt na parcele číslo KNC 403/3, na parcele číslo KNC 403/3, zapísaná na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D.. V treťom výroku rodinný dom so súp. č. 141, nachádzajúci sa v katastrálnom území D., Obec D., okres T. na parc. č. 403/5, zapísaný na LV č. XXX Okresného úradu

T., Katastrálny odbor, dvojgaráž so súp. č. 141, nachádzajúca sa v katastrálnom území D., Obec D., okres T. na parc. č. 403/6, zapísaná na LV č. XXX Okresného úradu T., Katastrálny odbor a 1/ oploenie k rodinnému domu so súp. č. 141, na pozemkoch parcele číslo KNC 403/3, 403/4, 403/5, 403/6 zapísaných na LV č. XXX, katastrálne územie D., 2/ spevnené plochy pozostávajúce z komunikácií pre vozidlá, z chodníkov pre peších, plochy terasy a plochy pred vstupnými schodmi, umiestnené na pozemku parcela KNC číslo 403/3 a 403/4 zapísané na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D., 3/ vodomernú šachtu na parcele č. KNC 403/3, zapísaná na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D., 4/ drobnú stavbu - altánok, samostatne stojaci objekt na parcele číslo KNC 403/3, zapísaná na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D., 5/ drobnú stavbu - sklad (hospodárska budova), samostatne stojaci objekt na parcele číslo KNC 403/3, zapísaná na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D., 6/ drobnú stavbu - sauna, samostatne stojaci objekt na parcele č. KNC 403/3, na parcele č. KNC 403/3, zapísaná na LV č. XXX, Obec D., katastrálne územie D. prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primeranú náhradu za príslušný spoluvlastnícky podiel vo výške 44 350 €, v lehote do 90 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 3 846,09 € a trovy právneho zastupovania vo výške 19 445,32 € na účet právneho zástupcu žalobkyne, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť Slovenskej republike na účet súdu prvej inštancie trovy konania vo výške 116,54 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výslovil, že uctárenie súdu prvej inštancie vráti žalobkyni predavok na trovách dôkazu vo výške 123,01 € po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 27. októbra 2015 sp. zn. 14 Co 576/2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil; rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 3 846,09 € a trovy právneho zastupovania vo výške 19 445,32 €, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zmenil tak, že žalobkyni náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal. Výslovil, že v ostatných výrokoch zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý a že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej v zmysle § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v celom rozsahu stotožňuje, a to aj s dôvodmi, na základe ktorých súd prvej inštancie rozhodol. Poznamenal, že po preskúmaní veci dospel k názoru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby vo veci samej, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, pričom prvoinštančný súd v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie, skutkový stav, ktorý bol podkladom jeho rozhodnutia je podložený vykonaným dokazovaním. Námietky žalovaného uvedené v odvolaní, týkajúce sa veci samej, odvolací súd nepovažoval za prijateľné, pretože s námietkami, ktoré žalovaný v odvolaní uviedol, sa už vysporiadal aj prvoinštančný súd, čo vyplýva aj z odôvodnenia jeho rozhodnutia. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k názoru, že odvolanie žalovaného proti rozsudku okresného súdu vo veci samej nie je dôvodné. Čo sa týka odvolania žalovaného v časti priznanej náhrady trov konania žalobkyni, odvolací súd poukázal na to, že žalobkyňa v podanej žalobe najprv žiadala zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo k rozostavanej stavbe domu a dvojgaráže, pričom vyporiadanie navrhla prikázaním vecí do jej výlučného vlastníctva s tým, že by bola povinná zaplatiť žalovanému primeranú náhradu za príslušný spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti určenej znaleckým dokazovaním. Uviedol, že až v priebehu konania potom, čo bolo znaleckým posudkom posúdené, že rozdelenie vecí nie je možné, podala žalobkyňa návrh na pripustenie zmeny žaloby tak, že sa alternatívne domáhala zrušenia podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam - rodinnému domu a dvojgaráže s príslušenstvom alebo aj ostatným veciam (oploeniu, spevneným plochám, vodomernej šachte, altánku, skladu a sauny), pričom už navrhla vyporiadanie prikázaním vecí žalovanému bez určenia výšky náhrady, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni na vyporiadanie, pričom v takomto rozsahu bola úspešná a výška náhrady bola súdom stanovená s prihliadnutím na vykonané znalecké dokazovanie. Podľa názoru odvolacieho súdu práve v týchto konkrétnych okolnostiach je potrebné vidieť dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalobkyni podľa § 150 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd teda poukázal na to, že žalobkyňa s prihliadnutím na pôvodne podanú žalobu by úspešná nebola, pričom v žalobe ani neuviedla konkrétnu výšku náhrady, ktorú navrhovala na vyrovnanie na výplatu pre žalovaného a až v priebehu súdneho konania potom, čo

vo veci už bolo vykonané dokazovanie, a to aj znaleckými posudkami, navrhla vyporiadanie podielového spoluvlastníctva takým spôsobom, že výlučným vlastníkom vecí, ktoré účastníci konania majú v podielovom spoluvlastníctve sa stane žalovaný a len po pripustení zmeny návrhu súdom žalobkyňa bola v zásade úspešnou účastníčkou, pričom za dôležité je potrebné v súdnej veci považovať aj okolnosť, že výška náhrady bola stanovená súdom na základe znaleckého dokazovania po začatí súdneho konania. Berúc teda do úvahy celý priebeh konania, odvolací súd zmenil rozhodnutie prvoinštančného súdu v časti náhrady trov konania podľa § 220 O.s.p. a rozhodol, že žalobkyni náhradu trov prvoinštančného konania nepriznáva. Odvolací súd ešte dodal, že je potrebné pri rozhodovaní o náhrade trov konania brať do úvahy aj tú okolnosť, že žalobkyňa požadovala vyplatenie náhrady za spoluvlastnícky podiel vo výške 66 388 €, žalovaný bol ochotný vyplatiť žalobkyni náhradu za spoluvlastnícky podiel vo výške 33 194 €, pričom súd priznal náhradu vo výške 44 350 € a v tejto súvislosti preto prípadná nedohoda účastníkov musí zaťažovať aj v rámci súdneho konania obidvoch účastníkov. Podľa názoru odvolacieho súdu by bolo v rozpore so zásadou spravodlivosti, aby za takejto situácie náklady trov konania, ktoré vznikli žalobkyni, znášal žalovaný. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu proti výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie týkajúcej sa náhrady trov konania a proti výroku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania, podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), pretože odvolací súd pred rozhodnutím o zmene výroku z trov konania, neoboznámil žalobkyňu s dôvodmi, na základe ktorých rozhodol o nepriznaní náhrady trov prvoinštančného konania, pričom aplikoval nové právne argumenty a skutočnosti, ktoré v konaní nepoužil ani súd prvej inštancie, ani ich nenavrhol žiaden z účastníkov konania a dokonca aj vrátane takých skutočností, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak podľa názoru žalobkyne prekvapivé a rovnako nedostatočne odôvodnené. Poukázala pritom na argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Poukázala na to, že odvolací súd navyše v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza skutočnosti, ktoré z vykonaného dokazovania vôbec nevyplývajú, a teda nemajú oporu v zistenom skutkovom stave a tieto opätovne prispôsobuje tak, aby tým zdôvodnil aplikáciu § 150 O.s.p., na základe ktorého jej nepriznal trovy konania. Uviedla, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, zistenie skutkového stavu odvolacím súdom je nesprávne a nedostatočné, čo spôsobuje nesprávne právne posúdenie veci a zároveň týmto postupom odvolacieho súdu jej bolo porušené právo na spravodlivý proces. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti, alternatívne navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a to tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

5. Žalobkyňa podala dovolanie pred 1. júlom 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť v uvedený deň, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritorneho dovolacieho prieskumu.

7.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani na zastavenie konania, ani na odmietnutie dovolania, vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.2. Tie dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali.

7.3. Vzhľadom k tomu, že dovolanie v tejto veci bolo podané pred 1. júlom 2016 (4. januára 2016), t. j.

za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

9. V danom prípade je dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý má z procesného hľadiska povahu uznesenia.

9.1. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. platilo, že dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

9.2. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. platilo, že dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie p o právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

9.3. Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však platilo, že ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

9.4. Nakoľko je v prejednávannej veci dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré je taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutie, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

10. Dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené vyvolalo ním sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolaiteľka procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplyva.

11. Žalobkyňa namietala, že postupom odvolacieho súdu, ktorý zmenil prvoinštančný rozsudok vo výroku o trovách konania a nepriznal jej náhradu trov konania bez toho, že by vyzval účastníkov, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 150 O.s.p., v kontexte dovtedy neposudzovaných skutočností, jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

11.1. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11.2. Dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení a teda ani prípustnosti dovolania, na ktorú poukazovala dovolaiteľka a ktorá mala spočívať v odňatí jej možnosti konať pred súdom.

12. Dovolací súd nepovažuje námietku žalobkyne, že sa nemala možnosť vyjadriť k rozhodnutiu, ktorým bol zmenený výrok o náhrade trov konania, čím sa toto rozhodnutie stalo „prekvapivým“, za dôvodnú.

12.1. Súdna prax sa ustálila v názore, že procesné rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania

nemôže mať atribúty tzv. prekvapivého rozhodnutia. V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 10. decembra 2013 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 134/2014, ktorého právna veta znie: „Postup odvolacieho súdu podľa § 213 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy pri rozhodnutí o trovách konania a ani pri iných nemeritórnych rozhodnutiach.“

12.2. Podobný názor je prezentovaný i v odbornej literatúre (Števčík/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok - komentár, Nakladateľství C. H. Beck, 2009 str. 635), podľa ktorého nemeritórne rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania nemá atribúty tzv. „prekvapivého rozhodnutia“, pri jeho vydávaní sa neuplatní procesný postup v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. a v tejto súvislosti nedochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

12.3. V danom prípade rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti netrpí takou vadou, ktorá by spôsobovala účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom.

13. Žalobkyňa v spojení s argumentáciou, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. naznačuje, že rozhodnutie krajského súdu je aj nepreskúmateľné.

13.1. Vo vzťahu k tejto námietke dovolateľky, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatury Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

13.2. Dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval dovolací súd za rozhodujúci, stanoviská oboch strán sporu k prejednávanej veci, úmerne považuje rozhodovania len o trovách konania i výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania žalobkyne aj citáciu a výklad pre jeho rozhodnutie významného ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Z pohľadu možného konštatovania nepreskúmateľnosti v takejto situácii by tak odôvodnenie uznesenia nemohlo byť vysvetlenie úvah vedúcich dovolací súd k ním zvolenému spôsobu rozhodnutia obsahovať vôbec, alebo by takéto vysvetlenie muselo obsahovať rozumným výkladom nezaceliteľné trhliny. O žiaden taký prípad tu ale nešlo.

13.3. Námietky dovolateľky v tomto smere predstavovali s k ô r vyjadrenie jej nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré ale bez ďalšieho nepostačujú na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dávalo totiž odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci sa účastníkom neodnímala možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 54/2012, R 43/2003). Ako vyplýva aj z judikatury ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. K námietke dovolateľky vzťahujúcej sa k dokazovaniu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7

Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

15. Dovolateľka namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tzv. iná vada konania v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

16. Dovolateľka odôvodňovala svoj mimoriadny opravný prostriedok tým, že napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. V tomto smere je potrebné vysvetliť k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií bol relevantný dovolací dôvod, ktorým bolo možné odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií ale nezakladalo prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) preto dovolací súd v tomto konaní prihliadať nemohol.

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobkyne, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinné do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo v danom prípade účinok umožňujúci dovolaciemu súdu, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého uznesenia. Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.